

принадлежатъ къмъ жълтата раса, къмъ която се отнасятъ почти всички полинезийци. Когато Кукъ открилъ островитѣ, туземцитѣ били много. Днесъ въ цѣлата островна група се наброяватъ едва около 30 хиляди души. До идването на европейцитѣ канакитѣ не познавали металитѣ и глината. Оржията си правѣли отъ твърдо дърво и камъкъ, а вмѣсто плугъ употребявали заострена тояга. Жилищата имъ били дървени колиби, изплетени отъ трева и папратъ. За сѣдове имъ служели тиквени кори. Отъ сандалевото дърво си правѣли красиви и бързи лодки. Ходѣли почти голи. Само около бедрата си увивали парче платъ. Кралетѣ и висшитѣ сановници носѣли мантии, изработени съ голѣмо търпение и изкуство. Мантиитѣ и шлемоветѣ имъ наподобявали древно-гръцкитѣ. Правѣли ги отъ перата на малки жълти птички, които прикрепяли къмъ предварително изплетени мрежи отъ тънки нишки. Сега всички тѣзи оржия и украшения могатъ да се видятъ само въ музеитѣ на островитѣ. Старитѣ канаки обожавали природнитѣ сили и най-вече духоветѣ, които причинявали изригване на вулканитѣ. За посрѣдници между боговетѣ и хората имъ служело духовенството, което единствено имало властъ да налага „табу“, т. е. запрещение. Провиненитѣ били наказвани най-често съ смъртъ. Така, на примѣръ, на женитѣ било забранено да ядатъ заедно съ мъжетѣ. Имало опредѣлени дни, въ които никой не трѣбвало да плува съ лодка, да пали огнь или да издава звукъ. Презъ тѣзи дни на кучетата слагали намордници, а кокошкитѣ и пѣтлитѣ затваряли въ сандѣци. Канакитѣ вѣрвали още въ магии и заклинания.

Но ето че дошли европейцитѣ, а следъ тѣхъ и американцитѣ, които съ своята по-висока култура бавно, но сигурно, претопявали канакитѣ. Наредъ съ християнството и просвѣтата, тѣ донесли тукъ още и пиянството и заразителнитѣ болести. Вследствие на това